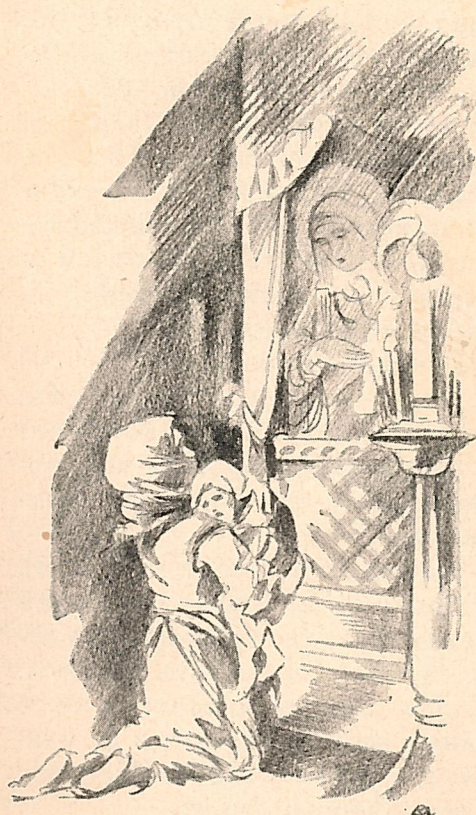

нечиста кърпа така, че само очитъ ѝ се показваха. Тя бѣше стъпила на плочитъ съ боси, изцапани крака, които бѣха отпечатали стъпкитъ си по пода, и това ядоса повече чистия старецъ. Жената не го усѣти. Тя се молѣше високо съ плачъ и поднасяше предъ стъпкитъ на светата майка своето болно дете, бледо и повѣхнало като ланско цвѣте.

— Запази ми го и го спаси, майко Богородичке, едничко

ми е! — стенише жената и се навеждаше низко, като дърво подъ силата на вѣтъра. Сълзитъ ѝ капѣха по студенитъ плочи, както капѣше востъкътъ отъ горяшитъ свѣщи.

Жената извади отъ пазухата на ризата малка иглянка съ синьо топченце на края и я забодѣ на новото копринено перде.

— Приеми това отъ мене, света Майко! Нѣмамъ нищо друго.

— Защо си влѣзла тукъ? — каза сърдито старецътъ. — Камбанитъ още не сж били. Не знаешъ ли обичая?

— Не знамъ, отче, — каза объркано жената.

— Излѣзъ сега! После, после ела!

Жената покорно се обърна и излѣзе.

Игуменътъ видѣ, че по плочата, на която стоеше жената, бѣха останали кални петна. Той видѣ върху завесата простата иглянка съ синята топчица на края, извади я и я захвърли въ жгъла. Следъ това се прекръсти предъ иконата и излѣзе.

Дворътъ бѣ изпълненъ съ богомолци, които държеха свѣщи и чакаха да ударятъ камбанитъ, за да влѣзатъ въ черквата. Братята сжщо бѣха готови. Тѣ бѣха слѣзли долу и разговаряха съ народа.